

hævde stærkt religiøse og patriarkalske synspunkter. Vi fik dog et gennearbejdet papir, Platform for Action, som bør forpligte os alle til at intensivere ligestillingsarbejdet i alle led.

Det gennemgående ord, som vi også har hørt her under redegørelsesdebatten, er mainstreaming. I Platform for Action lægges der op til, at kvinder og mænd skal samarbejde for at gennemføre ligestillingen. Det er altså ikke alene et rent kvindeanliggende mere, og det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt entusiastiske grupperinger har patent på de rigtige holdninger, men en sag, som burde berøre alle lige fra ministre til den helt almindelige verdensborger, sådan som vi også har hørt det her i redegørelsesdebatten.

Jeg vil gerne benytte anledningen til at takke lederen for den danske delegation, socialminister Karen Jespersen, for en fornem indsats, hvor hele delegationen fra NGO-repræsentanter til det enkelte medlem af Folketinget havde rig lejlighed til at få indflydelse på forhandlingsoplæg og talere. Det var en fornøjelse.

Jeg vil også gerne til de embedsmænd, der var med undervejs både under kvindekommisionens møder i Beijing og nu også efterfølgende på opfølgningen, sige tak for det gode samarbejde, der har været. De har hjulpet os som politikere meget undervejs.

Men nu skal vi se fremad, og med regeringens redegørelse og nu forespørgslen vil vi glæde os til at debattere regeringens bud på opfølgningen.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Den debat, vi nu tager fat på, danner jo i virkeligheden en slags glidende overgang fra den debat, vi just slap. Det skal der ikke lyde nogen kritik for, tværtimod, for det gør det naturligt, og det vil være min ledetråd i mit indlæg, at samle mine bemærkninger omkring den nationale side af sagen.

Indledningsvis vil jeg gerne hæfte mig ved, at der ved afholdelsen og især inden afholdelsen af FN's 4. verdenskvindekonference i Beijing i september måned sidste år var mange betænkeligheder og stor tvivl om, hvorvidt det nu ville forløbe ordentligt og respektfyldt og munde ud i et resultat, vi kunne være bekendt.

Så meget mere glædeligt er det derfor her godt et halvt år efter konferencen at kunne konstatere, at både FN-konferencen i sig selv fik et

ganske tilfredsstillende forløb, og at det parallelle NGO-Forum ikke blev den fiasko, mange havde frygtet.

Jeg synes, vi har lov til at sige, at både Beijingkonferencen og de foregående store internationale temakonferencer, herunder ikke mindst det sociale topmøde i København, har været med til at understrege og sætte det enkle, men meget fundamentale budskab på spidsen. Det lyder måske lyder stærkere, når det bliver oversat til et sprog, som også andre end os selv kan forstå.

De mest undertrykte folk i den tredje verden er kvinderne. Det er det centrale, det er det fundamentale, og det er udgangspunktet også for det internationale ligestillingsarbejde, som spillede så stor og berettiget en rolle i den debat, vi just har afsluttet om regeringens redegørelse.

Kvindekonferencen vedtog et brugeligt slutdokument, og regeringen har brug for dette dokument, når vi skal føre kvindekonferencens resultater ud i livet, for regeringen vedkender sig naturligvis sit hovedansvar for Beijingdokumentets virkeliggørelse.

Nu må alle gode kræfter mobiliseres til arbejdet med at nå det næste stykke vej til ligestilling mellem kvinder og mænd her i Danmark, selv om vi alle er bevidste om det fundamentale punkt, som fru Helle Degn også understregede, at ligestillingsarbejdet ikke er en proces, vi kan se afslutningen på, men en fundamental del af vores politiske arbejde.

Det, der ligger foran os i Danmark, er først og fremmest en bedre indsats fra bl.a. arbejdsmarkedets parter, fra amtskommuner og primærkommuner, fra erhvervslivets og kvinde- og mandeorganisationernes side.

På baggrund af kvindekonferencens slutdokument, som er meget omfattende, har regeringen som nævnt udarbejdet en redegørelse, som er sendt til Folketinget, og som vi har drøftet i dag.

Vi er nået langt i ligestillingsarbejdet i det danske samfund, men vi har stadig mange opgaver, som skal tages op og bearbejdes i lyset af den nye samfundsudvikling, men jeg vil alligevel tillade mig at komme med en bemærkning, der handler om proportioner.

Jeg savner en gang imellem en større bevidsthed om det enkle, men umådelig værdifulde faktum, at her i vores land indebærer velfærds-samfundets konstruktion til forskel vel fra de fleste andre lande i hele verden, at kvinderne kan vælge deres partner frit og uafhængigt af